

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 28^η Ἰουλίου/ 10^η Αὐγούστου 2023, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου τοῦ ἐκ Ρουμανίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Χοζεβᾶ, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου Χορράθ, πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν, ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἰδίᾳ δέ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμνησκέται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης προσῆλθεν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐκ Ρουμανίας μεσοῦντος τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνος καὶ ἔζησεν ἐν πλήρει ἀσκήσει καὶ ταπεινώσει εἰς ἱερὰς Μονὰς τῆς περιοχῆς Ἰορδάνου καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν, ἐτελειώθη ὁσιακῶς καὶ ἠξιώθη νὰ ποιῇ θαυματουργικά σημεῖα καὶ διὰ τοῦτο κατετάχθη εἰς τὸ Ἀγιολόγιον ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τὸ ἔτος 2016.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τοῦ ὁσίου Ἰωάννου ἐωρτάσθη δι' ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Χοζεβᾶ, καὶ ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, Προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου Καπιτωλιαδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιώτατου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ψαλλόντων τῶν Λεωνίδου Δούκα, Χρήστου Σταύρου, Γρηγορίου Ζάρκου, Νικολάου Παπαδημητρίου, Βασιλείου Παπαδημητρίου, Παύλου Παπαδημητρίου καὶ συμμετεχόντων τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς καὶ ἄλλων μοναχῶν ἐξ Ἱεριχοῦς καὶ Ἱεροσολύμων, τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου τοῦ καὶ προσφωνήσαντος τὸν Μακαριώτατον ἐν τῇ ὑποδοχῇ Αὐτοῦ ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἀνέτειλε δι' ἑν εἰσέτι ἔτος ἡ λαμπρά πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας ὁρμωμένου. «Πατέρα ἡσυχίας καὶ σιωπῆς καὶ εὐχῆς παμφέστατον» χαρακτηρίζει αὐτόν λίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἱερός ὑμνωδός.

Ἐάν ἐμβαθύνωμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω χαρακτηρισμούς, εὐκρινῶς θὰ ἀντιληφθῶμεν τὸ ἔργον ἐκάστου μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ἀθορύβου κηρύγματος ἀπεκδύεται τὸν σύμπαντα κόσμον. Ὁ μοναχός ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ κόσμου οὐχὶ ὑπὸ μίσους κινούμενος ἀλλ' ὑπ' ἀγάπης πρὸς τὸν θεὸν πρωτίστως καὶ πρὸς τὸν συνάνθρωπον. Ἀκροᾶται τῆς δυστυχίας καὶ τῶν πόνων τῶν ἀδερφῶν καὶ ἀποτελεσματικῶς βοηθεῖ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐλεημοσύνης. Καὶ πῶς ἐννοεῖ ὁ μοναχός τὸν κόσμον ἡδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ τις. Μὰ ἀκριβῶς «διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ σιωπῆς καὶ εὐχῆς», αἱ ὁποῖαι ἐκυριάρχουν καθ' ὅλον τὸν βίον τοῦ τιμωμένου Ἁγίου.

Δάν ζητάει ὁ θεός ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς νὰ βγοῦν στὸν κόσμον, γιὰ νὰ κρατοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ περπατοῦν, ἀλλὰ ζητάει νὰ τοὺς δώσουν τὸ φῶς μέ τὸ βίωμά τους, γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν στὴν αἰώνια ζωὴ. Οἱ φάροι δέν πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε πάνω στὰ βράχια; Τί; πρέπει νὰ πᾶνε στίς πόλεις νὰ προστεθοῦν στὰ φανάρια; Ἄλλη

ἀποστολή ἔχουν οἱ φάροι, ἄλλη τὰ φανάρια. Ὁ μοναχὸς δὲν εἶναι φαναράκι, γιὰ νὰ τοποθετηθεῖ στὴν πόλη σὲ μία ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ νὰ ποτίζουν τοὺς διαβάτες νὰ μὴν σκοντάφτουν. Εἶναι Φάρος ἀπομακρυσμένος, στημένος ψηλά στὰ βράχια, πού μέ τὶς ἀναλαμπές του φωτίζει τὰ πελάγη καὶ τοὺς ὠκεανούς γιὰ νὰ κατευθύνωνται τὰ καράβια καὶ νὰ φτάνουν στὸν προορισμὸ τοὺς, στό Θεό».

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἀνὴρ τηλικούτος ὢν, πυρσὸς παμφαέστατος ἐν τῷ βίῳ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, μα καὶ μετὰ κοίμησιν διὰ τῶν πρεσβειῶν του βοηθεῖ, παρηγορεῖ, ἐμπνέει, γλυκαίνει, θεραπεύει τὰ ἀρρωστήματα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὅπως μαρτυροῦν οἱ χιλιάδες προσκυνητῶν πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπισκέπτονται, μα ὡς καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ μαρτυροῦμεν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου πολλάκις εὐεργετηθέντες.

Ὡς εὖ παρέστητε!

Δεῦτε ἀρξώμεθα τῆς Πανηγύρεως!»

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ὅτι παρὰ Σοὶ πηγὴ ζωῆς [Κύριε], ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς» (Ψαλμ. 35,10). Διότι Σύ Κύριε εἶσαι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ μέ τό ἰδικόν Σου φῶς θά ἴδωμεν τό ἀληθινόν φῶς, ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ Πατέρες,

Ἡ Χάρις τοῦ «Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ φωτίσαντος καὶ ἀγιάσαντος καὶ κατευθύναντος τὰ διαβήματα τῶν ἁγίων Προφητῶν Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου καὶ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Χοζεβᾶ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἑορτίως τιμήσωμεν τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καταληφθεὶς ὑπὸ θείου ζήλου ἐγκατέλιπε τὴν Πατρίδα αὐτοῦ Ρουμανίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἁγίαν Γῆν, ἔνθα κατέφυγε καὶ ἐκρύβη ὡς ἄλλος Ἠλίας ἐν τοῖς σπηλαίοις τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, τοῦ ἐπὶ προσώπου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, (Γ' Βασιλ. 17, 2-3) καὶ ἔνθα ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ ἐκ Λευκάρων Κύπρου ἵδρυσεν τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ Μονὴν καὶ Λαύραν, ἡ ὁποία ἀνεδείχθη πηγὴ θείων ναμάτων διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν εἰπόντα «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος», (Ἰωάν. 7,38).

Τό ζῶν δέ τοῦτο ὕδωρ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου (Ἰωάν. 7,39). Τοῦτο ἀκριβῶς τό Πνεῦμα εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, καθὼς λέγει Κύριος «ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12).

Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, τούτέστιν ὁ κατ' ἴχνη βαίνων τῶν ἐμῶν διδασμάτων, ἔσται μὲν οὐδαμῶς ἐν σκότῳ, τό δέ φῶς τῆς ζωῆς ἀποκερδανεῖ, τούτέστι τῶν ἐπ' ἐμοί μυστηρίων τὴν ἀποκάλυψιν χειραγωγεῖν αὐτόν δυναμένην εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον». Καὶ ἀπλουστερον: [ὅποιος μέ ἀκολουθεῖ, δηλαδή ὅποιος βαδίζει εἰς τὰ ἴχνη τῶν διδασκαλιῶν μου ἐπ' οὐδενὶ θά εἶναι εἰς τό σκοτάδι, ἀλλὰ θά ἀποκτήσῃ «τό φῶς

τῆς ζωῆς», δηλαδή θά ἐπιτύχη τὴν ἀποκάλυψιν /φανέρωσιν τῶν μυστηρίων τῶν ἀπορώντων εἰς ἔμε καὶ τὴν ἀποκάλυψιν, τὴν δυναμένην νά ὁδηγήσῃ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν].

Καὶ διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ; «Ἡ αἰώνιος ζωὴ εἶναι ἡ ὑπέρβασις τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς, δηλαδή τῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀφθαρσίας, τοῦτέστι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Αὐτοῦ τούτου τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο κοινωνός καὶ μέτοχος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ ἀκούων εἰς τό παράγγελμα τοῦ θεοῦ Παύλου λέγοντος: «ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν· εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα», (Ρωμ. 6, 3-5).

Ὁ ἡγιασμένος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὅχι μόνον περιεπάτησεν ἐν καινότητι ζωῆς ἀλλὰ καὶ προεγεύσατο τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον καὶ εὐωδιάζον ὀλόσωμον λείψανον αὐτοῦ.

Τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπέτυχεν ὁ πνευματοφόρος Ἰωάννης ἀκούων καὶ ἐφαρμόζων ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει, τὴν προτροπὴν τοῦ θεηγόρου Παύλου: «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν εὐάρεστον τῷ θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν», (Ρωμ. 12,1). Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: «Τί δέ ἐστὶν ἡ λογικὴ λατρεία; Τὰ διὰ ψυχῆς, τὰ διὰ Πνεύματος (Πνεῦμα, φησὶ ὁ θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν), (Ἰωάν. 4,24)· ὅσα μὴ δεῖται σώματος, ὅσα μὴ δεῖται ὀργάνων, μὴ τόπων, τὰ δέ ἐστὶν, οἷον ἐπιείκεια, σωφροσύνη, ἐλεημοσύνη, ἀνεξικακία, μακροθυμία, ταπεινοφροσύνη... «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» (Ἰσηέ 6,6)... ἐστὶ δέ καὶ ἄλλα θαύματα τὰ ὄντως ὀλοκαυτώματα, τὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων σώματα· ἐκεῖ ἅγια καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα· ἐκεῖνα ὁσμήν εὐωδίας ἔχει μεγάλην». [Καὶ ἀναλυτικώτερον· τί ὅμως εἶναι ἡ λογικὴ λατρεία; Αὐτὰ πού προσφέρονται μέ τὴν ψυχὴν, μέ τό πνεῦμα (γιατί ὁ Κύριος εἶπε «Πνεῦμα ὁ θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»), ἐννοεῖ ὅσα δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τό σῶμα, ἀπὸ ὄργανα, ἀπὸ τόπους. Καὶ τέτοια εἶναι ἡ ἐπιείκεια, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ἀνεκτικότητα, ἡ ταπεινοφροσύνη, «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν»... Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες θυσίαι, τὰ πραγματικά ὀλοκαυτώματα, τὰ σώματα τῶν ἁγίων Μαρτύρων. Ἐκεῖ εἶναι ἅγια καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τό σῶμα, ἐκεῖνα ἔχουν μεγάλη εὐωδία.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἐορταζόμενος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἠγάπησεν τὸν θεόν ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ του καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ του καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ του, (Πρβλ. Ματθ. 22,37), γενόμενος οὕτω θυσία εὐάρεστος τῷ θεῷ. Διό καὶ ὁ ψαλμῳδός ἀναφωνεῖ, «θαυμαστός ὁ θεός ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36).

Ὁ δέ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπισημαίνων τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς λογικῆς λατρείας, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὸν πιστὸν Χριστιανὸν εἰς τὸν καθαρισμόν τῆς καρδίας (καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ θεός -Ψαλμ. 50,12) καὶ συνεπῶς τῆς ἀφθαρσίας, λέγει: «Δύνασαι καὶ σύ, ἐάν θέλῃς τοιαύτην θυσίαν ἀναγαγεῖν... Νέκρωσόν σου τό σῶμα καὶ σταύρωσον καὶ λήψῃ καὶ αὐτός τοῦ μαρτυρίου τούτου τὸν στέφανον», [καὶ ἀπλούστερον· μπορεῖς καὶ σύ, ἂν θέλῃς νά

προσφέρης ὡς ὄργανο τό σῶμα σου καί τότε θά λάβης καί σύ ὁ ἴδιος τό στεφάνι αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου].

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία καυχᾶται τήν ἐν Χριστῷ καύχησιν (Ρωμ. 15,17), διότι ταῖς Πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί ταῖς ἱκεσίαις τοῦ σήμερον τιμωμένου ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νεοῦ ἡ Μονή τοῦ Χοζεβᾶ ἐξακολουθεῖ νά εἶναι καταγώγιον [= κατάλυμα] τῶν ἀγίων καί δικαίων τοῦ Θεοῦ, οἱ δέ ἐν τῇ Μονῇ καί Λαύρα ταύτῃ ἀσκηθέντες καί ἀσκούμενοι «λύχνοι πανταχοῦ τῆς γῆς εἰσιν οὗτοι λάμποντες», κατά τόν Ἱερόν Χρυσόστομον.

Ἡμεῖς, εὐχαριστήσωμεν τόν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν καί μετά τοῦ Θεοῦ Παύλου εἵπωμεν: «ἡ χάρις μετά πάντων τῶν ἀγαπώντων τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν ἀφθαρσίᾳ· Ἀμήν» (Ἐφ. 6,24). Ἔτη πολλά.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἀνέτειλεν διά ἓν εἰσέτι ἔτος ἡ λαμπρά πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας ὁρμωμένου. Πατέρα ἡσυχίας καί σιωπῆς καί εὐχῆς παμφαέστατον χαρακτηρίζει αὐτόν λίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἱερός ὑμνωδός.

Ἐάν ἐμβαθύνωμεν εἰς τούς ἀνωτέρω χαρακτηρισμούς, εὐκρινῶς θά ἀντιληφθῶμεν τό ἔργον ἐκάστου Μονάχου, ὁ ὁποῖος διά τοῦ ἀθόρυβου κηρύγματος ἀπεκδύεται τόν σύμπαντα κόσμον. Ὁ μοναχός ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ κόσμου οὐχί ὑπό μίσους κινούμενος ἀλλ' ὑπ' ἀγάπης πρός τόν Θεόν πρωτίστως καί πρός τόν συνάνθρωπον. Ἀκροᾶται τῆς δυστυχίας καί τῶν πόνων τῶν ἀδερφῶν καί ἀποτελεσματικῶς βοηθεῖ διά τῆς προσευχῆς καί τῆς ἐλεημοσύνης. Καί πῶς ἐννοεῖ ὁ μοναχός τόν κόσμον ἡδύνατο νά ἐρωτήσει τις. Μά ἀκριβῶς διά τῆς ἡσυχίας καί σιωπῆς καί εὐχῆς», αἱ ὁποῖαι ἐκυριάρχουν καθ' ὅλον τόν βίον τοῦ τιμώμενου Ἁγίου.

Δάν ζητάει ὁ Θεός ἀπό τούς μοναχοὺς νά βγοῦν στόν κόσμο γιά νά κρατοῦν τούς ἀνθρώπους νά περπατοῦν, ἀλλά ζητάει νά τούς δώσουν τό φῶς μέ τό βίωμά τούς γιά νά ὁδηγηθοῦν στήν αἰώνια ζωή. Οἱ φάροι δέν πρέπει νά εἶναι πάντοτε πάνω στά βράχια; Τί; πρέπει νά πᾶνε στίς πόλεις νά προστεθοῦν στά φανάρια; Ἄλλη ἀποστολή ἔχουν οἱ φάροι, ἄλλη τά φανάρια. Ὁ μοναχός δέν εἶναι φαναράκι γιά νά τοποθετηθεῖ στήν πόλη σέ μία ἄκρη τοῦ δρόμου καί νά ποτίζουν τούς διαβάτες νά μήν σκοντάφτουν. Εἶναι φάρος ἀπομακρυσμένος, στημένος ψηλά στά βράχια πού μέ τίς ἀναλαμπές του φωτίζει τά πελάγη καί τούς ὠκεανούς γιά νά κατευθύνωνται τά καράβια καί νά φτάνουν στόν προορισμό τούς στό Θεό».

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἀνὴρ τηλικούτος ὢν, πυρσός παμφαέστατος ἐν τῷ βίῳ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μά καί μετά κοίμησιν διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ βοηθεῖ, παρηγορεῖ, ἐμπνέει, γλυκαίνει, θεραπεύει τά ἀρρωστήματα τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, ὅπως μαρτυροῦν οἱ χιλιάδες προσκυνητῶν πάσης φυλῆς καί γλώσσης, οἱ ὁποῖοι τόν ἐπισκέπτονται, μά ὡς καί ἡμεῖς αὐτοί μαρτυροῦμεν ὑπό τοῦ Ἁγίου πολλάκις εὐεργετηθέντες.

Ὡς εὖ παρέστητε!

Δεῦτε ἀρξώμεθα τῆς Πανηγύρεως!

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς Ἀγρυπνίας παρετέθη μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας